

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **M. G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 czerwca 2025 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15 stycznia 2025 r., sygn. akt II AKa 219/24, utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 7 października 2024 r., sygn. akt II K 61/24, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 7 października 2024 r., Sąd Okręgowy w Olsztynie w sprawie II K 61/24, orzekł wobec skazanego M. G. karę łączną w wymiarze 14 lat pozbawienia wolności, łącząc kary jednostkowe pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Olsztynie w sprawie II K 1990/19, w sprawie II K 1744/19 i wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie w sprawie II K 170/21,

- na podstawie art. 575 k.p.k. stwierdził, że poprzedni wyrok łączny Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 13 maja 2022 r., sygn. akt II K 1666/21, stracił moc,
- na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach Sądu Rejonowego w Olsztynie II K 1990/19 i II K 1744/19 oraz Sądu Okręgowego w Olsztynie w sprawie II K 170/21,
- na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. w pozostałym zakresie łączone wyroki pozostawił do odrębnego wykonania,
- na podstawie art. 572 k.p.k. w części pozostałej postępowanie o wydanie wyroku łącznego umorzył.

Apelację na korzyść M. G. wniósł obrońca skazanego, zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej wymiaru kary łącznej.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 15 stycznia 2025 r., sygn. akt II AKa 219/24, utrzymał w mocy wyrok w zaskarżonej części.

Osobistym pismem, datowanym na dzień 15 kwietnia 2025 r. (data wpływu do Biura Podawczego Sądu Okręgowego w Olsztynie), skazany M. G. wniósł o wznowienie postępowania, albowiem w jego ocenie, w innym postępowaniu, tj. w sprawie II K 102/24, ujawniły się okoliczności, które mogły mieć wpływ na orzeczenie wydane w sprawie II K 61/24. Skazany podał, iż opinię w sprawie II K 61/24 sporządził wychowawca Aresztu Śledczego w [...], z którym nie rozmawiał i z opinią tą się nie zapoznał, nadto pozostaje w konflikcie z tą jednostką, stąd złośliwie wystawiono mu negatywną opinię, zawierającą nieprawdziwe twierdzenia. Jak podkreślił, obecnie jest dostępna prawdziwa opinia na jego temat, wydana przez ZK [...], „co przemawia za wznowieniem postępowania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania nie wynika żadna okoliczność, która mogłaby zostać uznana za ustawową przesłankę wznowienia postępowania. Dlatego też, wobec oczywistej bezzasadności złożonego wniosku, należało odmówić jego przyjęcia, bez konieczności wzywania skazanego do usunięcia jego braków, zgodnie art. 545 § 3 k.p.k.

Wskazać należy, że oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na

pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15). Taka sytuacja zachodzi w rozpoznawanej sprawie. W osobistym wniosku skazany nie przedstawił żadnych okoliczności, które uzasadniałyby wznowienie postępowania. Kwestionowanie przez niego treści opinii sporządzonej do sprawy II K 61/24, datowanej na dzień 25 czerwca 2024 r. (k – 31-32 akt II K 61/24), nie stanowi przesłanki wznowienia postępowania. Opinia z dnia 28 lutego 2025 r. wydana w sprawie II K 102/24, na którą wskazuje skazany we wniosku, została sporządzona w kolejnym postępowaniu o wydanie wyroku łącznego i dla celów tego postępowania, a już po uprawomocnieniu się wyroku w sprawie II K 61/24.

Zgodnie z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. postępowanie sądowe wznowia się wówczas, gdy po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że:

1. skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowi przestępstwa lub nie podlegał karze,
2. skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary,
3. sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.

Jest jasne, że żadna z wyliczonych sytuacji w rozważanej sprawie nie zachodzi, ponieważ kwestionowana opinia mogła mieć znaczenie jedynie dla wymiaru kary łącznej (skazany zresztą takiego wpływu nie wykazał zważywszy, że suma zbiegających się kar wyniosła 15 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, najsurowsza kara jednostkowa to 8 lat pozbawienia wolności, a kara łączna orzeczona wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie w sprawie II K 170/21 – to 13 lat pozbawienia wolności).

Nie można wykluczyć, że skazany upatruje podstawy do wznowienia postępowania w przepisie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., który stanowi, że wznowia się postępowanie, jeżeli w związku z nim dopuszczono się przestępstwa, a istnieje

uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia, ponieważ w swoim wniosku wskazuje, że kwestionowana przez niego opinia zawiera nieprawdziwe stwierdzenia wynikające z intencjonalnego działania funkcjonariuszy Służby Więziennej. Rzecz jednak w tym, że przepis art. 541 § 1 k.p.k. przewiduje, że czyn, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 – 11 k.p.k. lub art. 22 k.p.k. Do wniosku o wznowienie postępowania nie dołączono jednak żadnego z przywołanych w tym przepisie orzeczeń.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uznał, że z treści pisma wynika jego oczywista bezzasadność i odmówił jego przyjęcia. Jednocześnie przepis art. 545 § 3 k.p.k. umożliwiający wstępną kontrolę wniosku o wznowienie postępowania, stwarza także możliwość odstąpienia od konieczności przeprowadzenia różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, w tym wyznaczenia obrońcy z urzędu. W tym stanie rzeczy niezasadne jest wyznaczenie wnioskodawcy obrońcy z urzędu, skoro we wniosku nie wskazał okoliczności, które spełniałyby którykolwiek z warunków wznowienia postępowania.

Z tych względów orzeczono, jak na wstępie.

[PŁ]

[r.g.]